

Poselství preláta (16. října 2025)

Prelát Opus Dei nás vybízí, abychom s vděčností a věrně naplňovali povolání do Opus Dei a s láskou a apoštolskou tvořivostí živě zachovávali jeho ducha a rodinné tradice.

21.10.2025

2. října jsme oslavili výročí založení Opus Dei a 6. téhož měsíce výročí svatořečení svatého Josemaríi. Jsou to dvě data, která nám s vděčností Bohu pomáhají uvažovat o reálnosti našeho povolání do Opus Dei a s tím

spojené radostné osobní
odpovědnosti snažit se být Dílo a
podílet se na něm ve službě církvi.

Mnozí z vás si vzpomenou na tato
slova našeho Otce: „Tak jako je
identita člověka stejná v různých
fázích růstu: v dětství, dospívání,
zralosti..., je to i v našem vývoji: jinak
bychom byli mrtvou věcí. Jádro,
podstata, duch zůstávají neměnné,
ale způsoby vyjadřování a konání se
vyvíjejí, vždy staré a nové, vždy
svaté.“ (*Dopis 27, č. 56*)

Do způsobů vyjadřování a jednání
musíme vkládat osobní kreativitu a
iniciativu, a to zejména v osobním
apoštolátu, ale i v úsilí o křesťanské
zaměření povolání a lidských
struktur. Zároveň se snažíme být
věrní normám a zvykům –
duchovního a apoštolského života –
které nám předal svatý Josemaría.

Na druhou stranu to, co vyjadřuje
naš Otec, když píše, že „způsoby

vyjadřování a konání se vyvíjejí“, bylo a je realitou po celé století existence Díla. Příklady toho jsou velmi četné. Zároveň se však nic nemění na duchu ani na obsahu norem zbožnosti a rodinných zvyků. Samozřejmě ne všechno má tutéž důležitost, neboť v našem duchu jsou základní skutečnosti křesťanského života – v první řadě eucharistie –, ale i detaily, o nichž si můžeme myslet, že by je náš Otec jako zakladatel mohl vynechat nebo nahradit jinými, aniž by to ducha ovlivnilo. Je však třeba mít na paměti, že tyto skutečnosti lze prožívat s velkou láskou a mohou tak nabývat velkého významu. Navíc i malé zvyky přispívají k vytváření a udržování rodinné tradice, která se tak stává dalším prvkem jednoty: jednoty aktuální a jednoty vitální mající svůj počátek. V této souvislosti, a přes zjevné rozdíly, si vzpomínám na slova Benedikta XVI. vztahující se na univerzální církev:

„Tradice je živá řeka, která sahá až k počátkům, živá řeka, v níž jsou počátky vždy přítomny.“ (Benedikt XVI., Audience, 26. 4. 2006)

Někdy se o nás může pokoušet rutina, máme-li dodržovat pravidla zbožnosti, zvyků a formačních prostředků. Pokud je ale budeme konat s láskou, nebude místo pro žádnou rutinu nebo mechanický návyk: láska obnovuje všechny věci (srov. Zj 21,5). Jak nám právě připomněl papež Lev XIV., „láska je především způsob, jak pojmát život, způsob, jak jej žít“ (*Dilexi te*, č. 120). Každý den bude mít své nové kouzlo a my znovu objevíme krásu našeho ducha. Proto je důležité mít na paměti, že chceme být věrní nejen něčemu – životnímu plánu – ale především někomu: Ježíši Kristu a s ním a v něm našim bratrům a celému světu. Také z tohoto pohledu můžeme pochopit výzvu našeho Otce: „Budte věrní, synové mé duše,

budte věrní! Vy jste pokračováním.“ (V *dialogu s Pánem*, č. 79) Dílo je v našich rukou - je to přijaté dědictví, poklad, na kterém musíme s Boží milostí a radostí spolupracovat a předávat ho navzdory našim omezeným možnostem a chybám. A také se nedáme odradit vnějšími obtížemi danými dobou a místem.

Nezapomínejme se připojit k osobě a záměrům římského papeže v těchto rozhodujících okamžicích pro mír ve světě.

Se veškerou láskou vám žehná

váš otec

Řím, 16. října 2025

.....

poselstvi-prelata-16-rijna-2025/
(21.03.2026)